

diasporiana.org.ua

ІВАН БАГРЯНИЙ

Казка

пролелек та Павлика-мандрівника

ПОДАРУНОК МАЛЕНЬКИМ

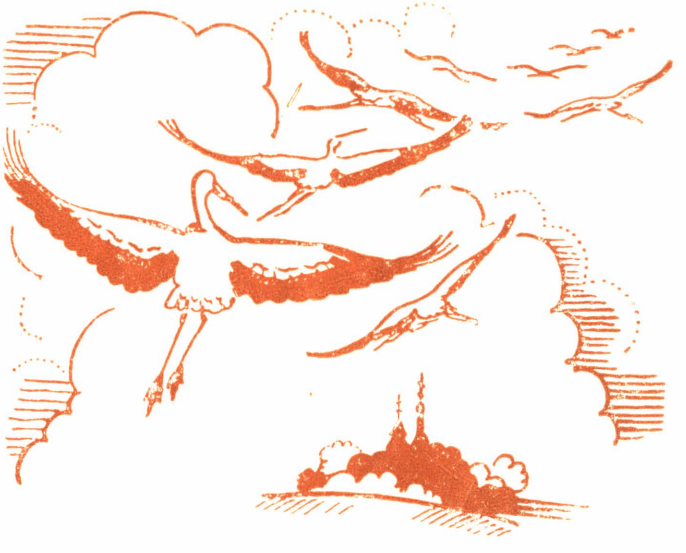
Видання друге

— 1958 —

ВЛАДАКИМІТЕЬО УКРАЇНА

ОБКЛАДИНКА І МАЛЮНКИ
АВТОРА

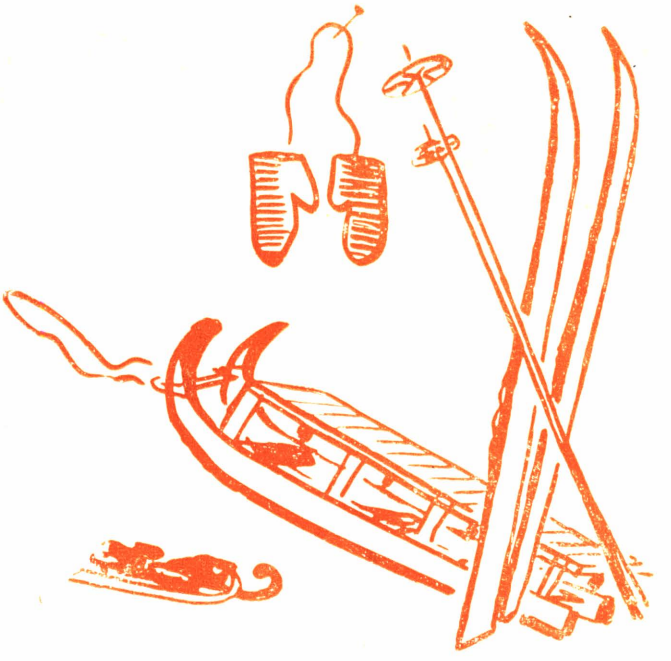
Летіли лелеки
У краї далекі.
Мають крилечками
Помежи хмарками,
Ой, та й попід небесами.



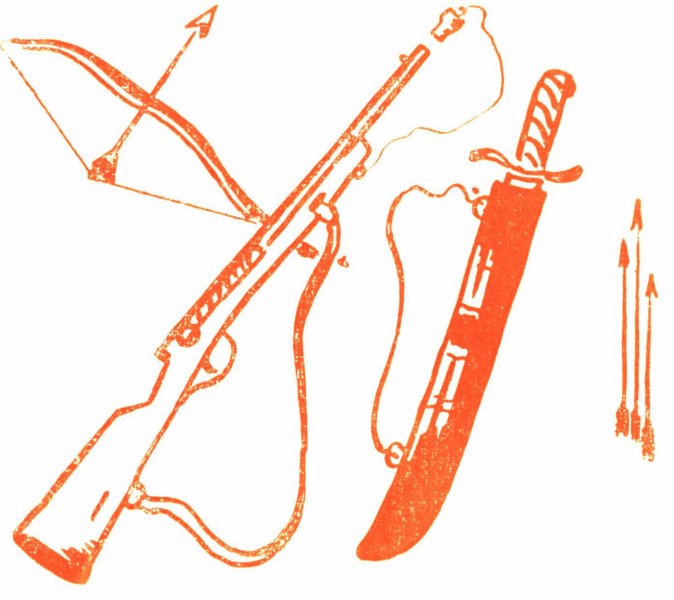
Жили — не тужили, —
З Павликом дружили.
Самі полетіли,
Павлика лишили,
Тяжко ж його зажурили.



Не летіть, лелеки,
У краї далекі!
Будемо гуляти,
Разом зимувати, —
Є в мене санки і лещата

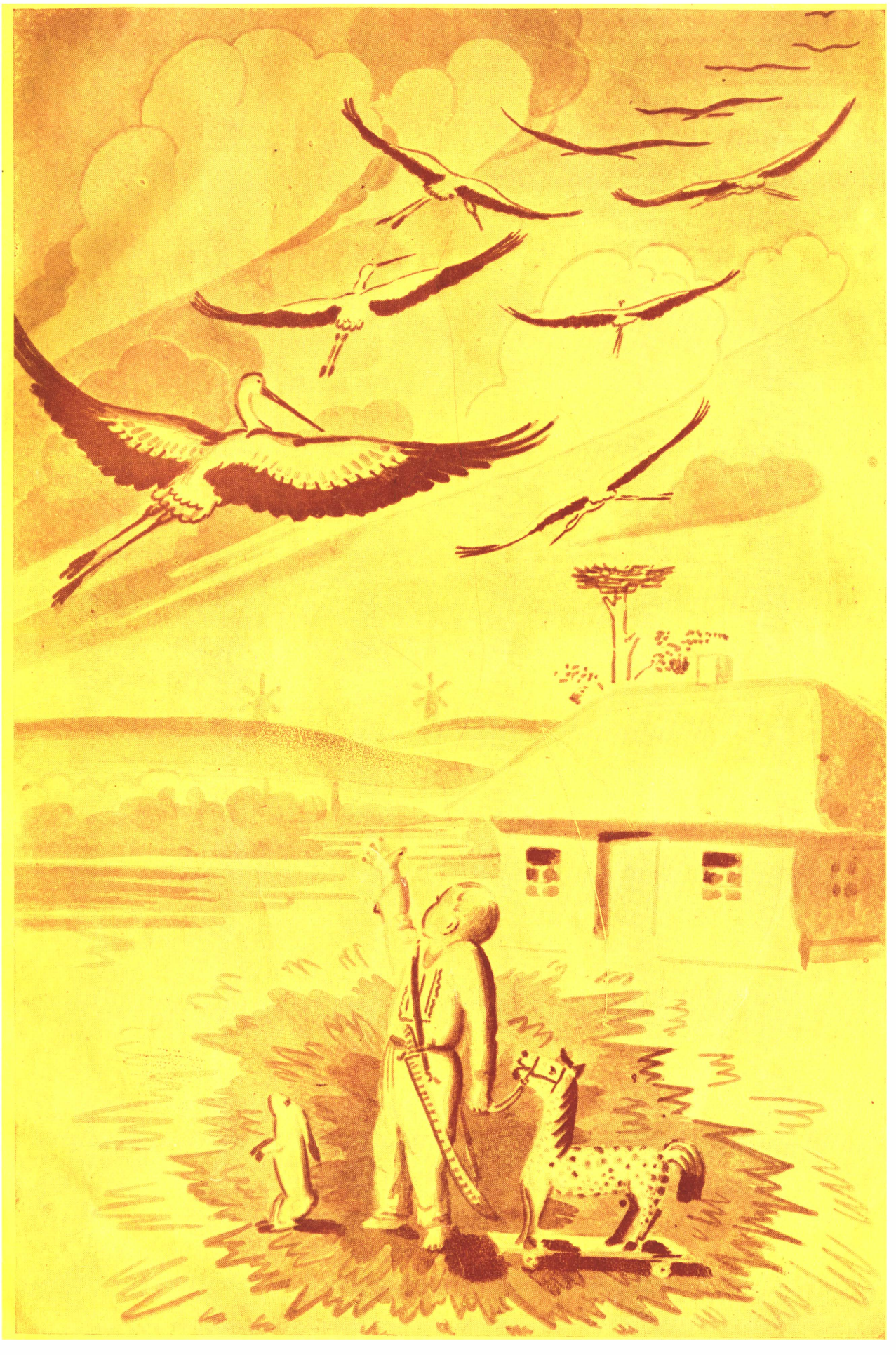


Є в мене рушниця
І шабля-сестриця,
Є і лук і стрілки,
Зостаньтеся тільки
Буду, буду я вас захищати.



Озвались лелеки
До нього здалека:

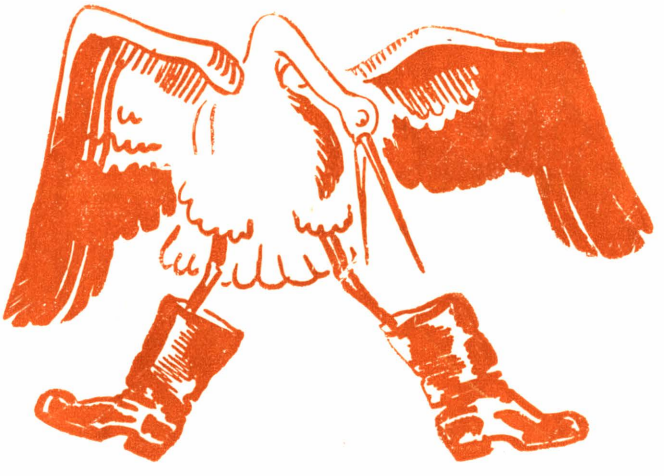




Ні на тих лещатах,
А ні на санчатах
Ми не вмієм, милий, гуляти.



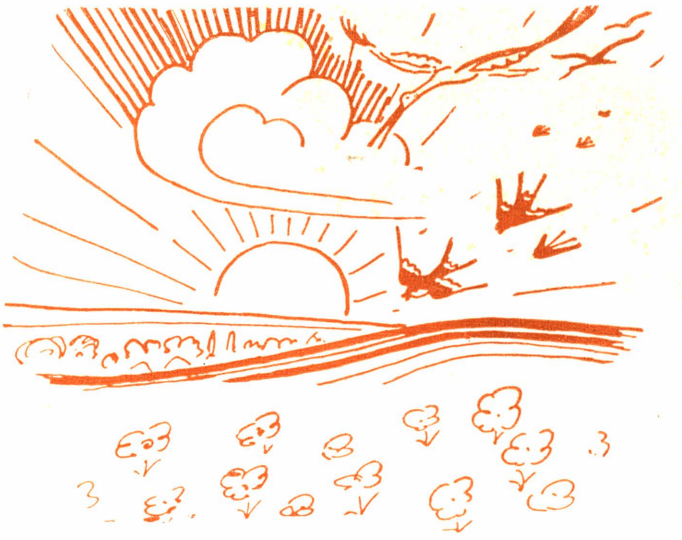
Всі ми довгоносі,
Та ще й ноги босі, —
Як нам зимувати,
В снігах потопати?
Де ж ми візьмем чоботята?



Павлику, наш друже!
Не журися дуже:
Як сніжок розтане,
Як зима пролине,
Ми поприлітаєм
Знов на Україну.



З білими хмарками,
Разом з ластівками
Ми поприлітаєм
О весняній днині,
Бо немає краще,
Як на Україні!



А як будем знову
В вирій вирушати,
Тоді, може, візьмем
Павлика гуляти.

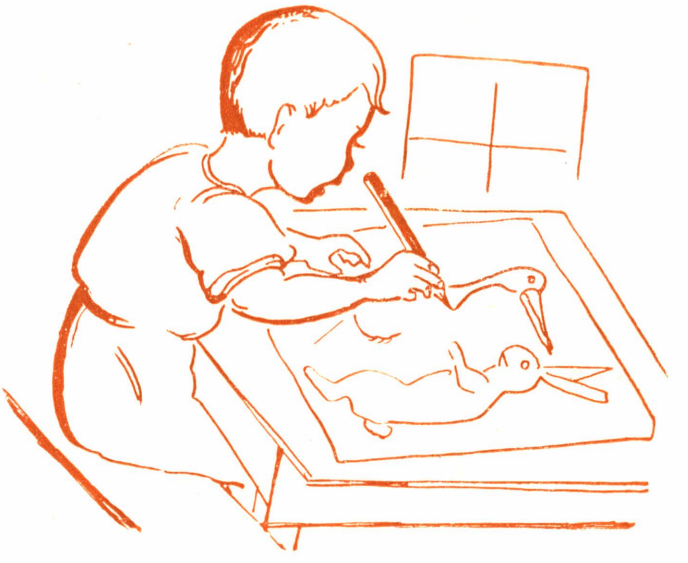


Як буде слухняний
Та буде хороший,
Та в своєї мами
Дозволу попросить.



П

Одійшли морози,
Одійшли пороші.
Павлик був розумний,
Чемний і хороший,



Слухав татка й маму
І любив звірята,
І малу сестричку,
Голуби й крільчата



Виглядав з віконця,
Поглядав далеко:
Чи не прибувають
З вирію лелеки?



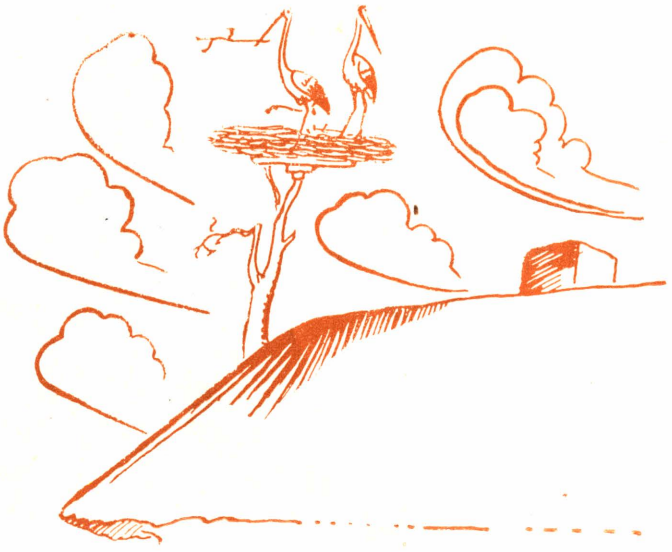
Уже прибувають,
Крилечками мають,
Радісно з весною
Всіх поздоровляють!



І звили гніздечко
Ось-де на тополі,
Близько біля хати,
В Павлика надворі.



Цілі дні клекочуть —
Дзьобами стукочуть.
І лелека — батько,
І лелека — мати...



Ось уже в гніздечку
Малі лелечата,
Малі лелечата —
Прехороші діти.
Підіймають вгору
Дзьобики розкриті.



Кличуть батька й маму,
Чом вони не бавлять?..
А внизу радіє —
Береже їх Павлик.

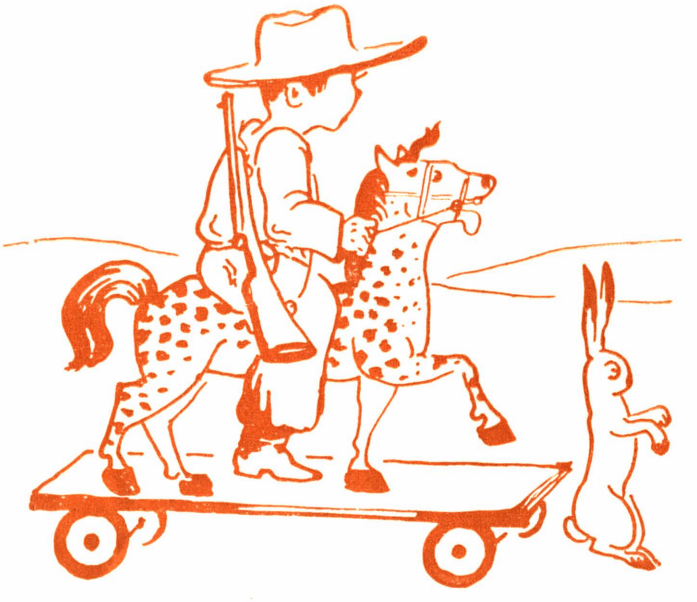




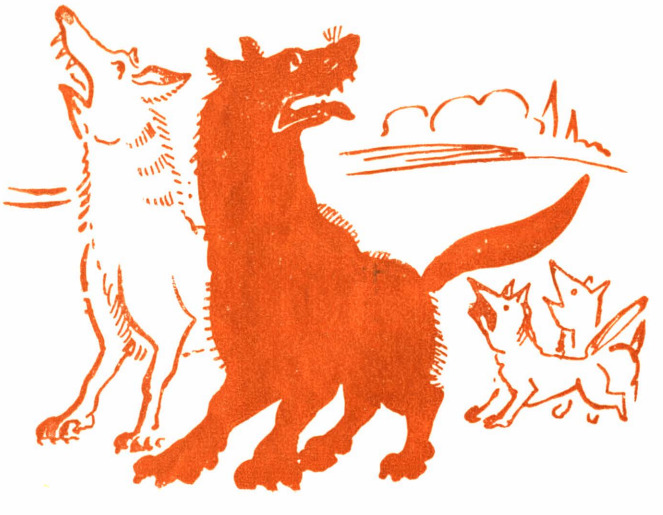
В нього лук і стрілки,
Шабелька при боці...
Отакі бувають
Козаки-молодці!



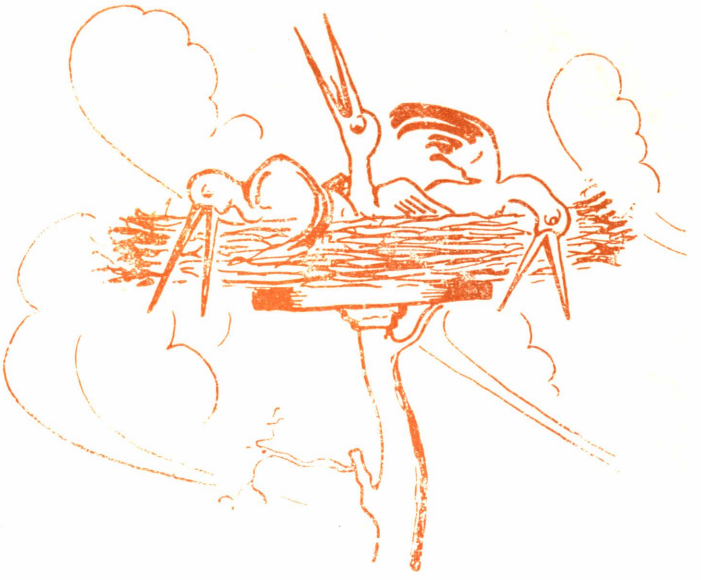
Записавсь одразу
В козаки завзяті,
Щоб ніхто не скривдив
Малі лелечата.



Ой, прийшли уранці
Вовки-сіроманці:
— „Де тут є пташата —
Малі лелечата?..“



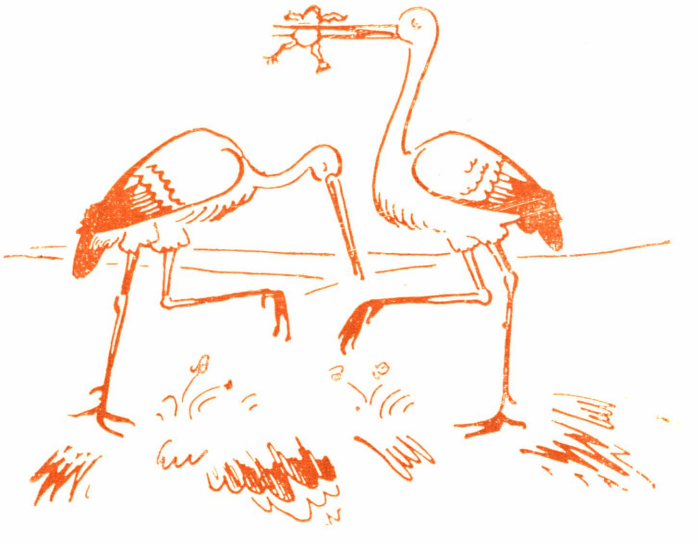
Батько, мати в полі —
Нічого не бачать.
Плачуть малі діти —
Лелечата плачуть.



Стали розбишаки
Гніздо руйнувати,
Гніздо руйнувати,
Діток забирати.



Не чують лелеки,
По полю гуляють,
Діточкам маленьким
Гостинці збирають.



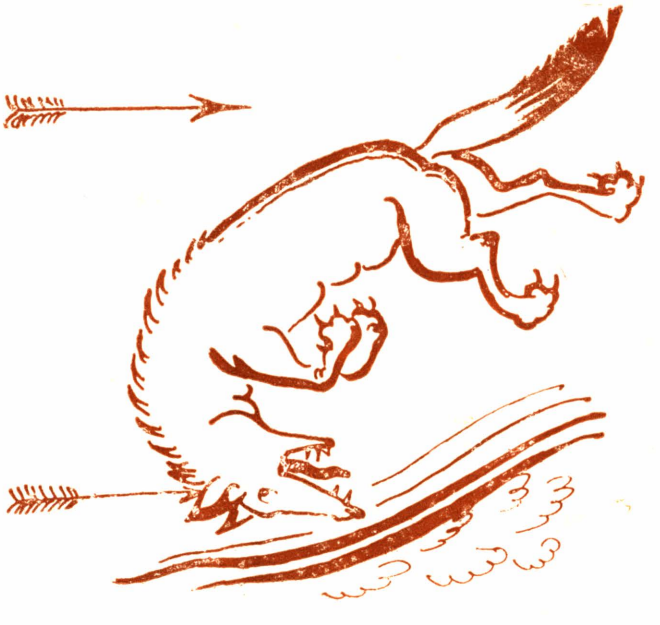
Як узяв тут Павлик
Та як стрельнув з лука!



Та й улучив вовка
Поміж самі вуха!



А тую вовчицю —
В саму потилицю!





А тії вовчата —
Поміж оченята.

„Не ходіть!

Забирать!

Лелечата!“

Зраділи лелеки —
І батько, і мати:
Павлика ж ми будем
Повік шанувати!
Заберем з собою
За море гуляти.



II

Летіли лелеки
За море удруге,
Забрали з собою
І малого друга.



Летіли далеко
Попід небесами,
Попід небесами,
Помежи хмарками.




ТЕЛЕГРАММА


Телеграма в вирій!
Збирайтеся звірі
чорні, білі й сірі,
куці й довгохвості!
Зустрічайте
з України
гості!..
Україна
Полтава

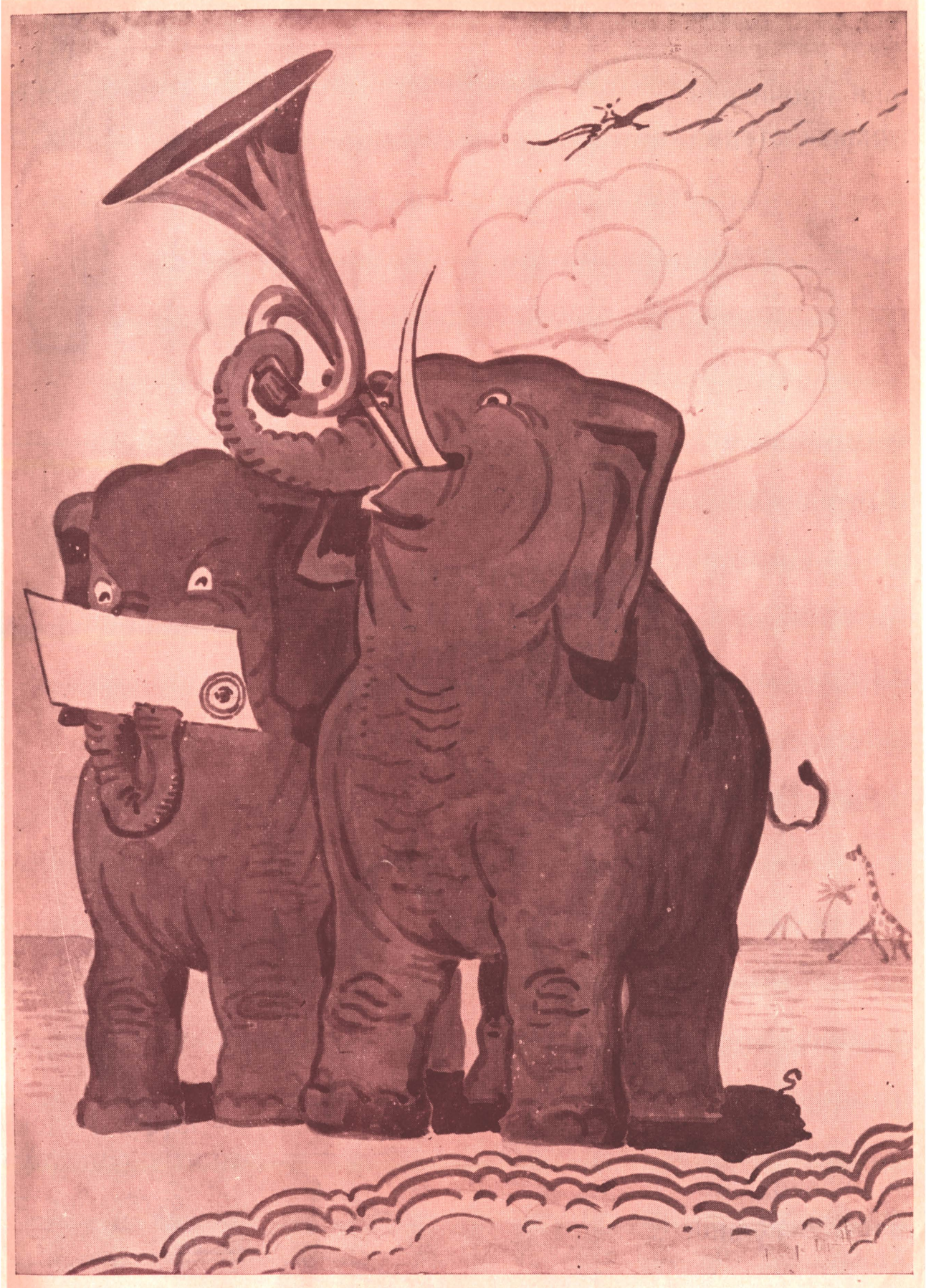
Дзьобом стукотіли,
Крильми тріпотіли, —
У далекий вирій —
В Африку летіли.



А поперед ними
Та й понад морями
Ластівки моторні
Несли телеграми:

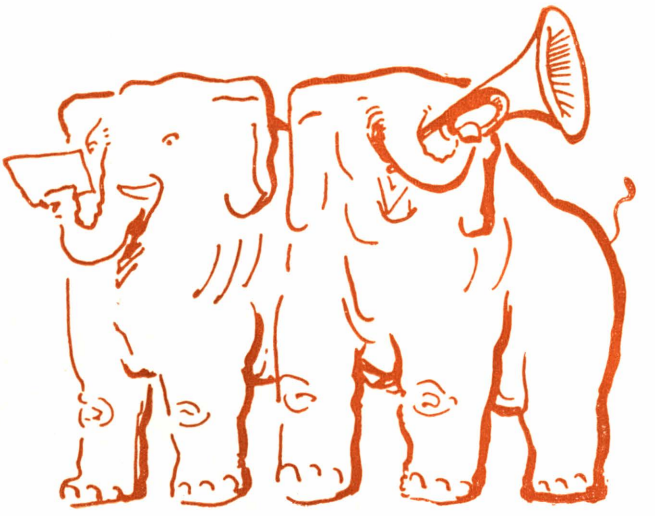


Телеграма в вирій:
„ЗБИРАЙТЕСЯ, ЗВІРІ,
КУЦІ Й ДОВГОХВОСТІ!
ЗУСТРІЧАЙТЕ
З УКРАЇНИ ГОСТІ!..“



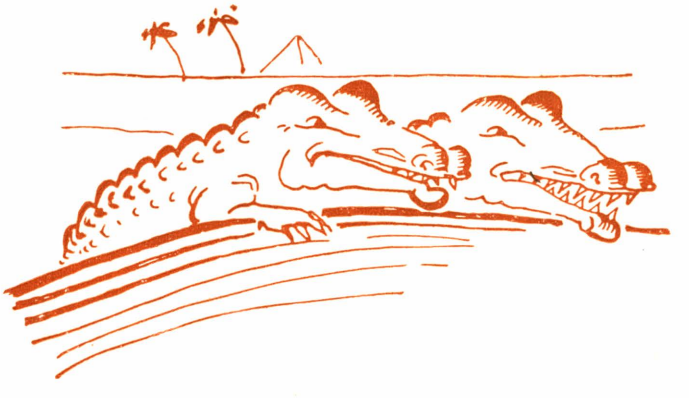
СЛОНИ ПРОЧИТАЛИ І СУРМИТИ СТАЛИ

Слони прочитали
І сурмити стали:

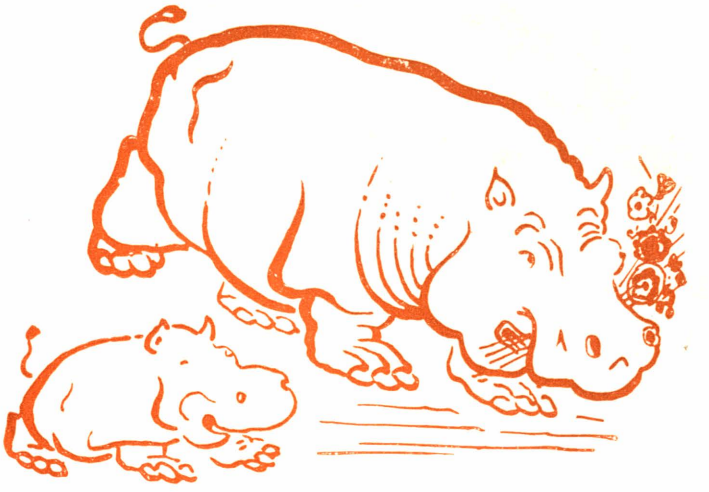


„ЗБИРАЙТЕСЯ, ЗВІРІ
ЧОРНІ, БІЛІ Й СІРІ.
БУДЕМО ВІТАТИ,
БУДЕМ ЗУСТРІЧАТИ,
ГОСТЕЙ З УКРАЇНИ
ШАНУВАТИ.“

Чорні крокодили
К морю виходили



І гіпопотами
Прибули з квітками.



Мавпи і жирафи,



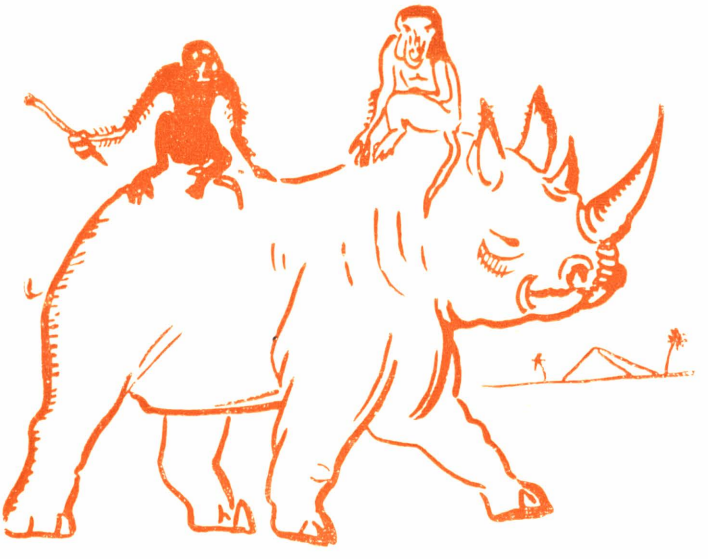
І ногаті струсі —
Прибули і дітки,
І старі матусі.



І смугасті зебри,



Грубі носороги, —



Посідали рядом
Підібгавши ноги.



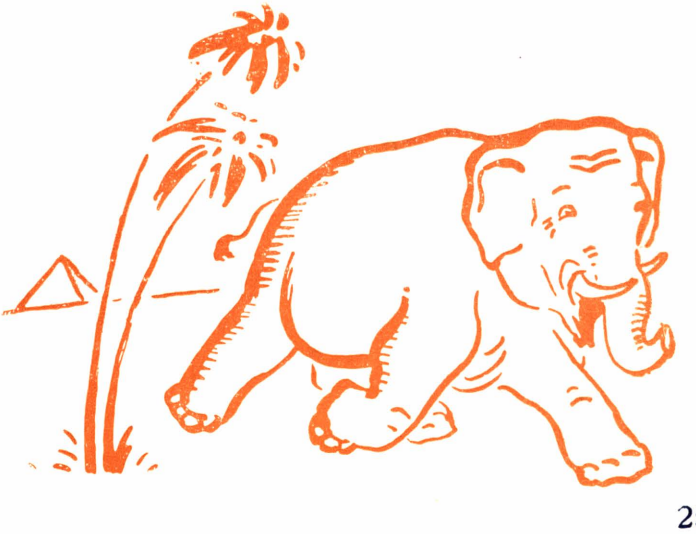
Тут іще й акула
Хвостиком майнула,
З моря виходила,
Речі говорила.



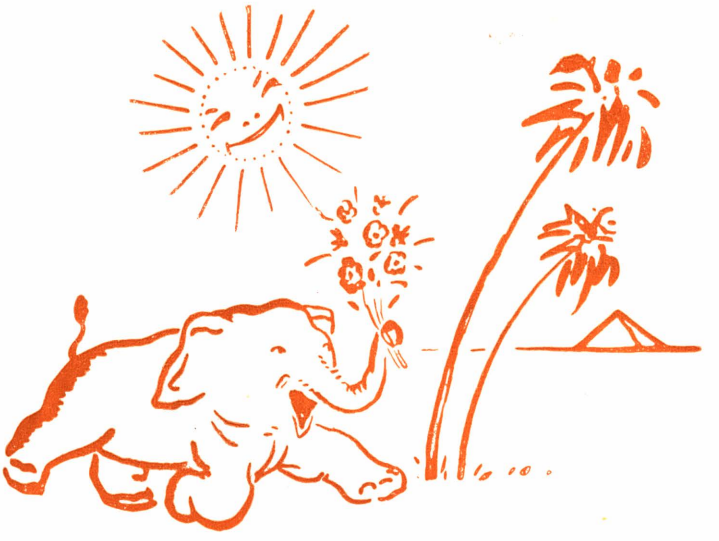
З нею всі малята —
Дрібні акулята, —
Назбирали в морі
Подарунків гору.



Засурмили сурми,
Захитались скелі —
Павлика стрічати
Слон іде веселий,



А за ним малятко —
Мале слоненятко, —
Носиком киває,
Павлика стрічає.



Так усі стояли,
Квітками махали —
Гостей з України зустрічали.



IV

ПАВЛИК У АФРИЦІ

Так оце та Африка?!
Так оце той вирій?!
Ходить, ходить сонечко
По пустелі сірій.



Попереду — море,
А позаду — гори,
Межи ними один пісок.
Горе ж мені, горе!





Кам'яні доріжки
Покололи ніжки.
Від жари в пустині
Пухирі на спині.
— НІ, НЕМАЄ КРАЩЕ
(В СВІТІ,
ЯК НА УКРАЇНІ!

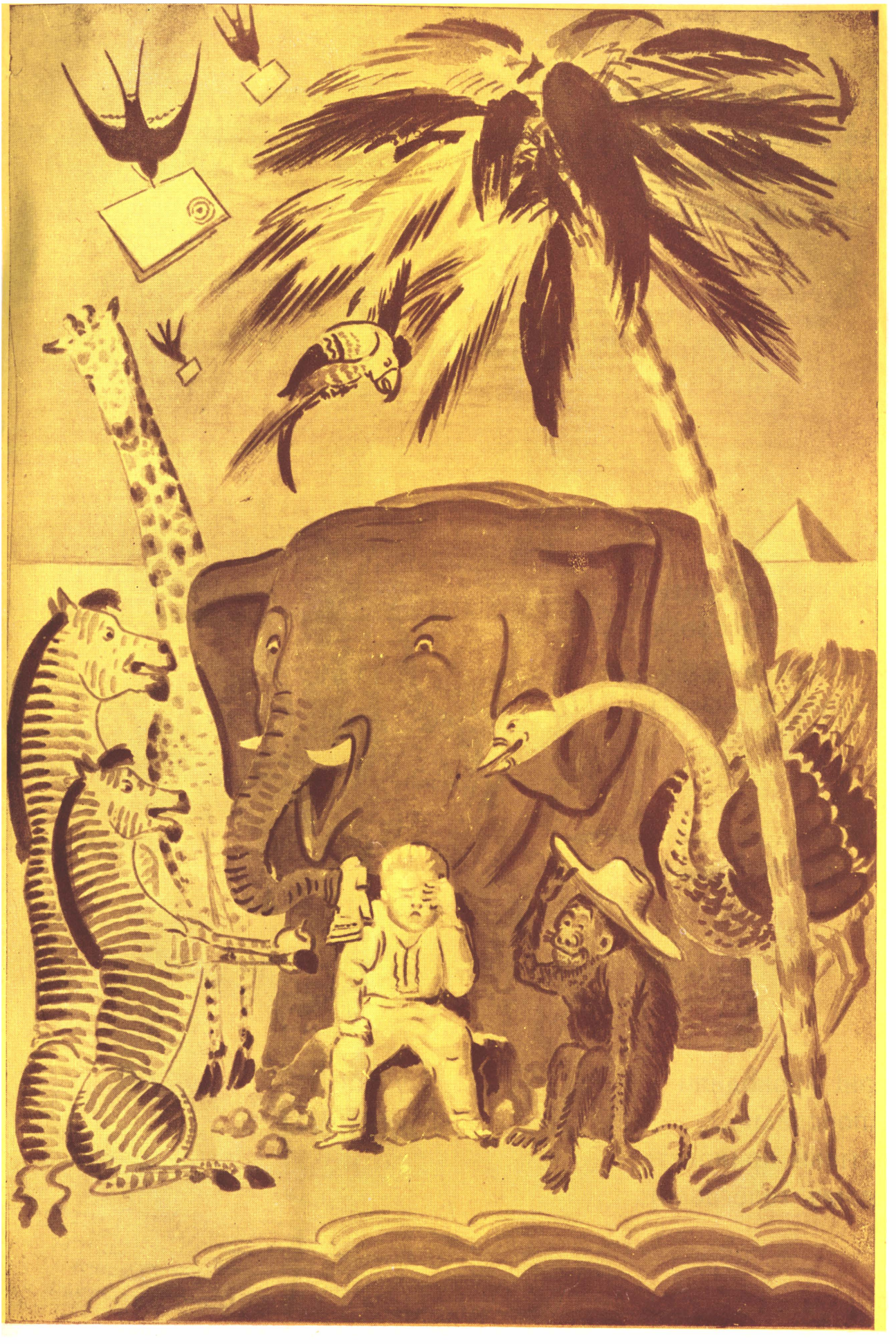


Шкіра посмалилась,
Ніжки натрудились,
Оченята без матусі
Тяжко занудились.



Тут піски гарячі,
Тут страшні пустині.
Ні, немає в світі краще,
Як на Україні.





Тужить Павлик з горя
Край синього моря,
В море поглядає.
А море безкрає.



Павлика втішають
Мавпи й носороги,
І смугасті зебри,
Й струсі довгоногі,



Чорні крокодили
І гіпопотами...
Ластівки приносять
З дому телеграми:



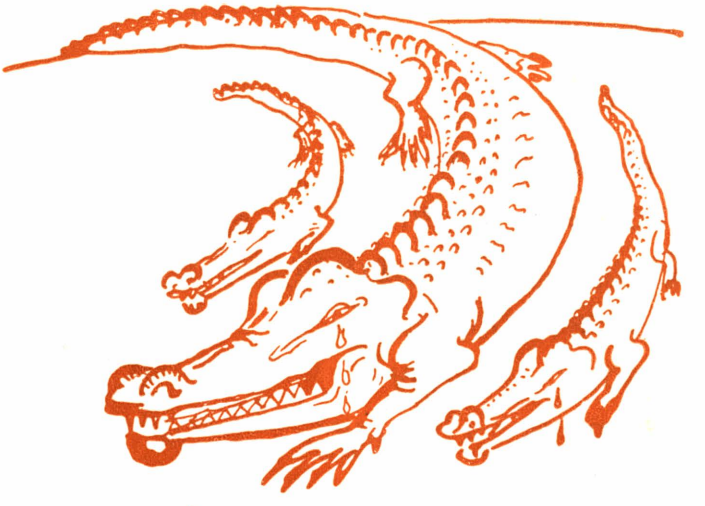
„Повертайсь, бурлаче,
Годі мандрувати,
Бо скучає батько
І сумує мати.
Час уже додому
З мандрів повертати“.



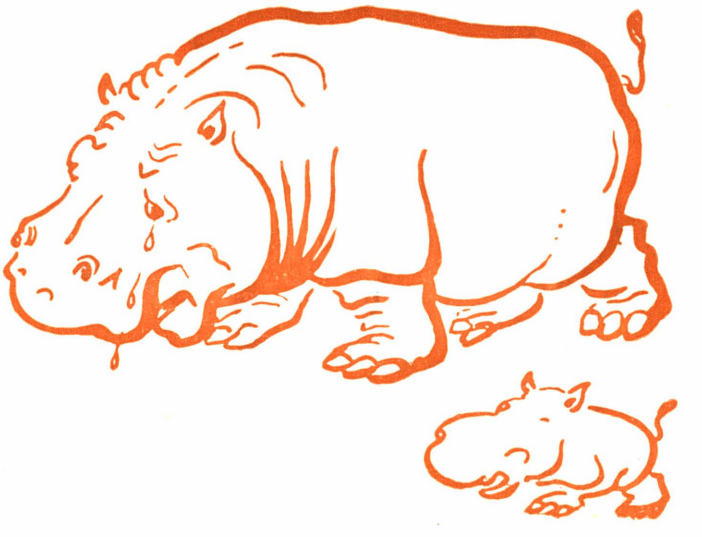
І радіє Павлик,
І кричить здалека:
„Скоро вже додому
Полетять лелеки!
А поки — цілую
Сестричку і маму!..“
Ластівка моторна
Несе телеграму.



V



Погостили досить —
Час уже вертати.
Вийшли, вийшли проваджати
Їх усі звірята.



Чорні крокодили
К морю виходили
І гіпопотами
Прибули з квітками,

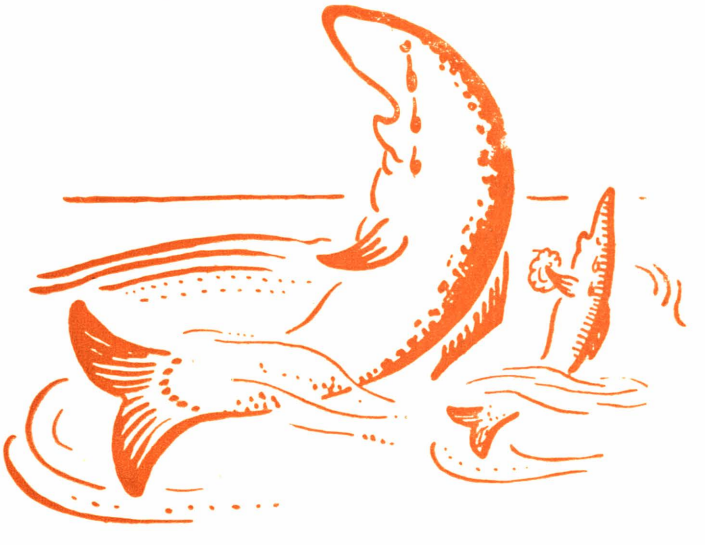
Мавпи і жирафи,
І ногаті струсі —
Пустотливі дітки
І старі матусі.



І смугасті зебри,
Й грубі носороги
Посідали рядом,
Підібгавши ноги.



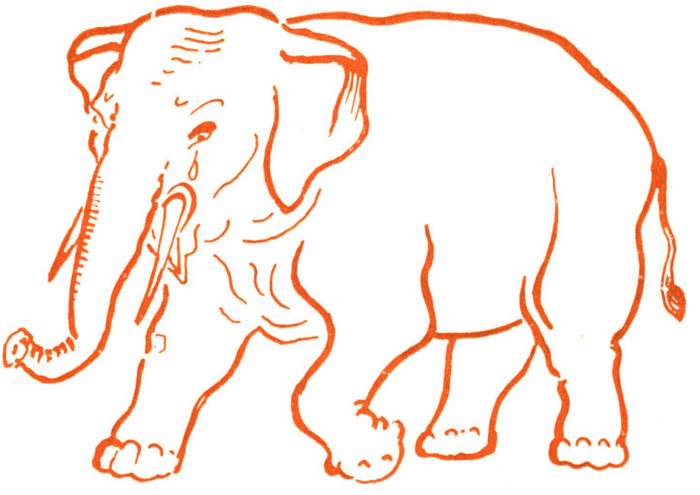
Тут іще й акула
Хвостиком майнула,
З моря виходила,
Речі говорила.



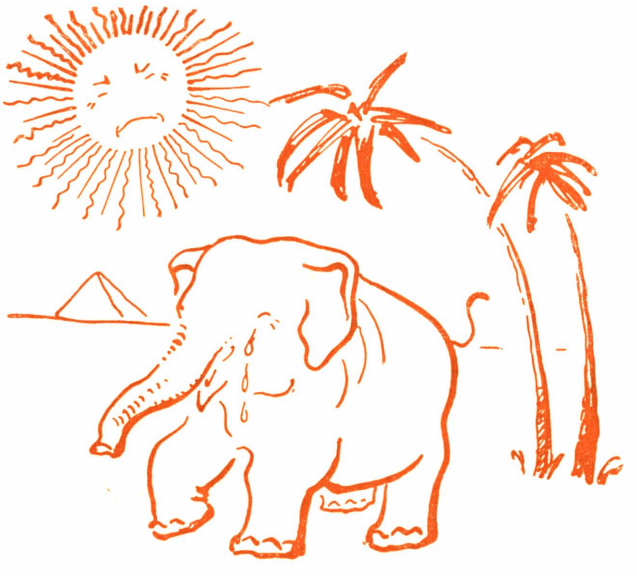
З нею всі малята, —
Дрібні акулята, —
Назбирали в морі
Подарунків гору.



Засурмили сурми,
Захитались пальми, —
Павлика прощати
Слон іде печальний,



А за ним малятко —
Мале слоненятко
Слізоньки втирає —
Павлика прощає.





Так усі стояли,
Квітами махали
І на Україну
Друга проваджали.

Проваджали друга
В ранішню годину.

„ОЙ, ВІЗЬМИ З СОБОЮ
Й НАС НА УКРАЇНУ!“

VI

Летіли лелеки
Із країв далеких,
Помежи хмарками,
Попід небесами,
Через сині гори,
Через Чорне Море...

Не боявся Павлик,
Бо не знав тут горя.



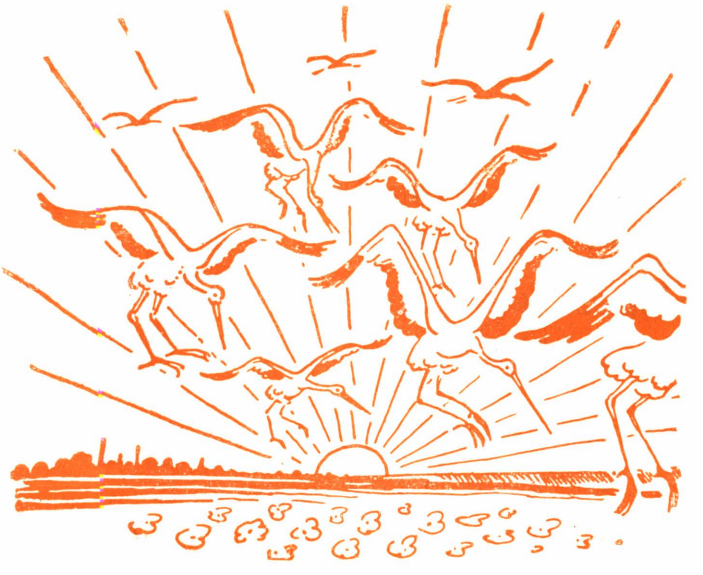
У лелеки крила
Дужі та широкі,
В небесах літають
Швидко і високо...



А на Україні
Зажурилась мати:
„Щось нашого сина
З мандрів не видати!“



Коли тут — л е л е к и!
Прибули здалека!
Приземлитись хочуть,
Дзьобами стукочуть,



Дзьобами стукочуть,
Крилечками мають —
Всіх поздоровляють.
Всіх поздоровляють!





Матінку стареньку
І сестру маленьку,
І біленькі хати,

І сади строкаті,
І степи широкі
Золоті та сині...

Ой, немає краще,
Як на Україні!



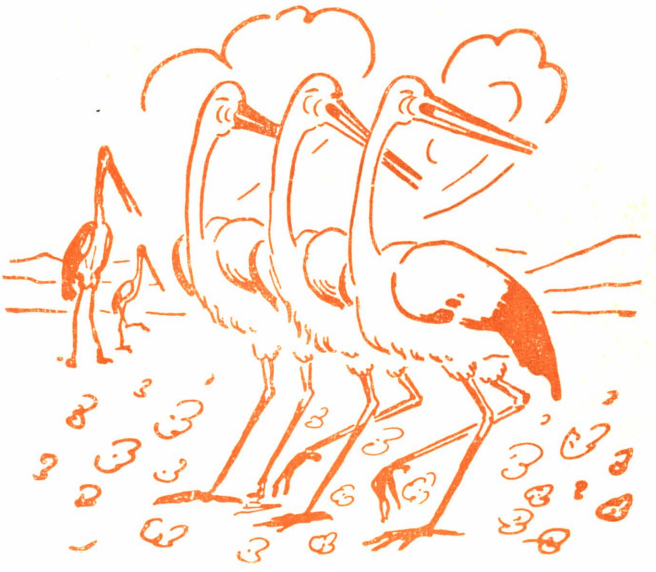
Спустились лелеки
Посеред левади.
Павлика стрічають
Всі живі і раді:



Батько і матуся,
Лесик і Настуся,
Крілик і крільчата,
Півник і качата...



І сміються збоку
Радісно лелеки,
Як усі питають
Про краї далекі.



Весело сміється
Сонечко надворі —
Павлик подарунки
Всім привіз з-за моря:



Лесикові — мила
Й лист від крокодила.
А малій Настусі —
Пір'їнку від струся.

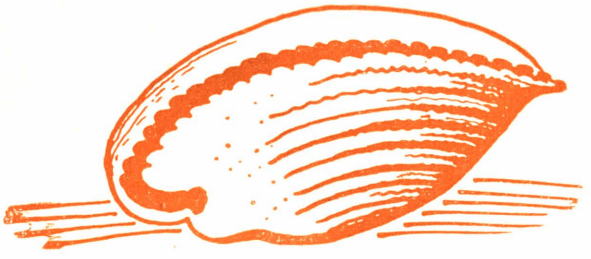




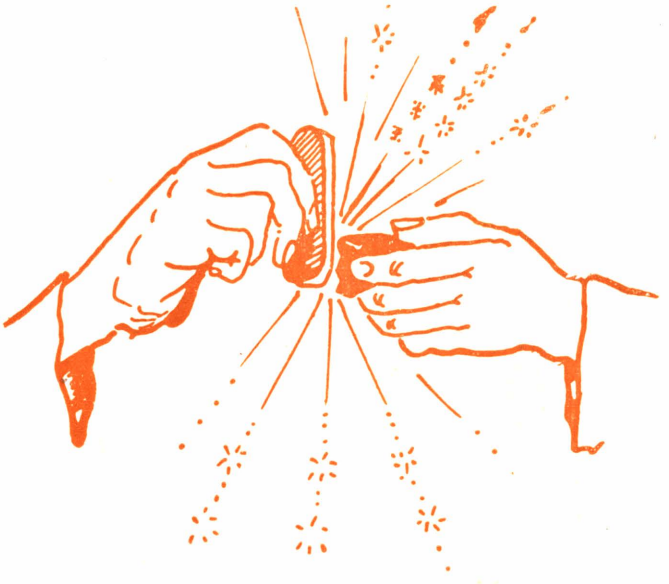
Квіти має мама
Від гіпопотама.



Тато ж що здобули?
Мушлю від акули,



Ще й від носорога
Кремінь для кресала...
Стільки подарунків
Африка прислала.



Решта ж мають квіти
І від всіх привіти,
Від усіх привіти,
Від усіх привіти.



А лелеки дружньо
Лагодять хатину,
Ще й нову будують —
Дбають цілу днину.



По зелених луках
З Павликом гуляють,
Радісно з весною
Всіх поздоровляють:



І червоні маки,
І волошки сині...

Ой, немає краще,
Як на Україні.



Голубі озера
І пісні пташині...



ОЙ, НЕМАЄ КРАЩЕ,

ЯК НА УКРАЇНІ.



Друк: Друкарня «Українських вістей», Н. Ульм
Німеччина, 1958